

[Per Hækkerup.]

af væsentlig betydning at se, hvorledes det er gået med de videre forhandlinger om etableringen af et større europæisk marked, som vi netop så dannelsen af de syv som et led i.

Da vi her fik forelagt forslaget til folketingsbeslutning, var den højtærede udenrigsminister ikke i stand til selv at fremsætte det, fordi han deltog i forhandlinger på ministerniveau i Paris mellem medlemsstaterne inden for OEEC plus USA og Canada. De forhandlinger, som fandt sted i Paris i midten af sidste måned, synes jeg det høje ting kunne være interesseret i at få en nærmere redegørelse for. Baggrunden for forhandlingerne i Paris var jo den, at det i løbet af 1959 ikke syntes at være muligt, heller ikke efter at der var kommet realitetsforhandlinger i gang mellem de syv lande, at bringe forhandlingerne mellem de seks og de syv ud af det dødvande, de var kommet i i november-december 1958. I slutningen af året 1959 foretog imidlertid den amerikanske udenrigshandelsminister, mr. Dillon, en rundrejse til betydelige europæiske hovedstæder, hvor han på baggrund af den økonomiske udvikling i Amerika og Amerikas udenrigshandelsinteresser ønskede at orientere sig om samhandelsproblemerne i Europa og om samhandelsproblemerne mellem de europæiske lande og USA og Canada. Resultatet af mr. Dillons rundrejse blev, at de fire store, da de mødtes, tog initiativet til at få sammenkaldt til nye forhandlinger om de europæiske markedsplaner og andre økonomiske problemer, der i øvrigt knyttede sig til det europæiske samarbejde.

Det er fremgået af referater, som er tilgået offentligheden, at resultatet af disse drøftelser blev, dels at man nedsatte et udvalg, der skulle have til formål at reorganisere Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation med det formål at inddrage USA og Canada som aktive medlemmer i den, dels at koordinere i hvert fald visse af landenes særlige hjælpelydelser til

de såkaldt underudviklede lande, dels endelig — og det er efter min opfattelse det mest interessante i denne forbindelse — nedsættelse af et udvalg, der skulle overveje samhandelsproblemerne i den vestlige verden, derunder også problemerne vedrørende forholdet mellem de seks og de syv.

Ikke mindst er det af interesse, synes jeg, at det i den resolution, der blev vedtaget og senere bekræftet på OEECs ministermøde, udtrykkeligt fastslås, at i diskussionen om samhandelsproblemerne skal forholdet mellem de seks og de syv have en prioritetsstilling. Det er en beslutning, som vel nok ikke fører til umiddelbare resultater, men den er, i hvert fald i et vist omfang, udtryk for en ny situation, en ny forhandlings-situation. Ikke alene betyder det, at den kontakt mellem de seks og de syv, som har været afbrudt i mere end et år, nu bliver genoptaget, men det betyder desuden, at i disse forhandlinger inddrages USA og Canada på en aktiv måde. Jeg tvivler ikke om, at USAs og Canadas inddragelse i forhandlingerne kan føre til, at der opstår visse andre problemer i samhandelsforholdet; men alene den omstændighed, at der foreligger en aktiv interesse på den anden side af Atlanterhavet, hvor vi tidligere i gunstigste fald mødte, skal vi sige en passiv holdning, giver dog forhåbninger om, at der kan komme virkeligt skub i drøftelserne, og så har vi jo lov til yderligere at håbe, at disse drøftelser, disse forhandlinger, disse forklaringer mellem landene angående deres problemer, vil berede vejen til løsninger, sådan at vi kan undgå den truende handelsmæssige modsætning eller afstand, som ellers synes at være nærliggende mellem de seks og de syv. Jeg vil som sagt anmode den højtærede udenrigsminister om, hvis han finder det rimeligt og muligt, at give tinget ikke alene en redegørelse for forhandlingerne, men helst også en vurdering af, hvor meget betydning man kan tillægge forhandlingsresultatet.

Efter at Parisforhandlingerne havde fundet sted, havde de socialdemokratiske par-